RETTENS KENDELSE (Femte Udvidede Afdeling)
24. februar 2000 *

I sag T-104/99,

AS Bolderāja, Riga (Letland),

Zakłady Płyt Pilśniowych SA w Krośnie Odrzańskim, Krosno Odrzanskie (Polen),

Alpex-Karlino SA w Karlino, Karlino (Polen),

Zakłady Płyt Pilśniowych SA w Czarnej Wodzie, Czarna Woda (Polen),

ved advokaterne V.N. Akritidis, Athen, og T. Pick, Bonn, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøgere,

* Processprog: engelsk.

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne H.-J. Rabe, G.M. Berrisch og H.-G. Kamann, Hamburg, med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektøren for juridiske anliggender i Den Europæiske Investeringsbank, A. Morbilli, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 194/1999 af 25. januar 1999 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af fiberplader (hardboard) med oprindelse i Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Polen og Rusland og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 22, s. 16),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh, J.D. Cooke, P. Mengozzi og M. Vilaras,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Nærværende sag har til formål at få annulleret Rådets forordning (EF) nr. 194/1999 af 25. januar 1999 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af fiberplader (hardboard) med oprindelse i Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Polen og Rusland og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 22, s. 16).

2 Sagsøgerne er producenter og eksportører af fiberplader, hvorved i henhold til forordning nr. 194/1999 forstås træfiberplader og fiberplader af andre træagtige materialer med en vis densitet.

3 Efter en klage, som flere producenter i Fællesskabet havde indgivet, offentliggjorde Kommissionen den 7. november 1997 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af træfiberplader (hardboard) med oprindelse i Brasilien, Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Polen og Rusland (EFT C 336, s. 2). Den 14. januar 1998 fremsendte sagsøgerne på baggrund af offentliggørelsen af denne meddelelse deres bemærkninger til Kommissionen.

4 Kommissionen fremsendte et undersøgelsesspørgeskema til sagsøgerne og aflagde dem kontrolbesøg.

5 Den 5. august 1998 udstedte Kommissionen forordning (EF) nr. 1742/98 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af fiberplader (hardboard) med oprindelse i Brasilien, Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Polen og Rusland og om godtagelse af tilsagn fra visse eksportører i forbindelse med denne eksport (EFT L 218, s. 16). Den 14. september 1998 fremsendte sagsøgerne på baggrund af offentliggørelsen af denne forordning deres bemærkninger til Kommissionen. Ved telefaxer af 6., 10. og 20. november 1998 fremsendte de supplerende oplysninger.

6 Den 23. november 1998 meddelte Kommissionen sagsøgerne de vigtigste faktiske omstændigheder og betragtninger, på baggrund af hvilke den havde til hensigt at foreslå Rådet at indføre en endelig antidumpingtold. Den 7. december 1998 fremsendte sagsøgerne deres kommentarer til denne meddelelse.

7 Den 25. januar 1999 vedtog Rådet forordning nr. 194/1999, som blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 29. januar 1999.

8 Ved stævning indleveret den 28. april 1999 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.

9 Den 20. september 1999 er parterne af Rettens Justitskontor blevet opfordret til i lyset af procesreglementets artikel 101 og 102 at indgive indlæg vedrørende spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling, henset til, at den blev anlagt den 28. april 1999.

10 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 11. oktober 1999 har Rådet anmodet Retten om at afvise sagen og tilpligte sagsøgerne at betale sagens omkostninger. Ifølge Rådet blev sagen anlagt for sent, da fristen udløb den 27. april 1999.

11 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 11. oktober 1999 har sagsøgerne anmodet Retten om at antage sagen til realitetsbehandling samt træffe afgørelse om sagens realitet. Sagsøgerne har ikke bestridt, at sagen blev anlagt for sent, men de har påberåbt sig to forhold, der udgjorde omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure i henhold til artikel 42, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen.

12 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 29. oktober 1999 har Kommissionen fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for sagsøgtes påstande.

Parternes påstande

13 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Forordning nr. 194/1999 annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Sagsøgerne har desuden i deres indlæg af 11. oktober 1999 nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Der træffes afgørelse om sagens realitet.

15 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Rådet har desuden i sit indlæg af 11. oktober 1999 nedlagt påstand om, at sagen åbenbart må afvises.

Retlige bemærkninger

17 Ifølge fast retspraksis er søgsmålsfrister hverken undergivet Rettens eller parternes rådighed, men er ufravigelige regler (Rettens dom af 15.3.1995, sag T-514/93, Cobrecaf m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 621, præmis 40, og af 14.7.1998, sag T-119/95, Hauer mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2713, præmis 22).

18 I henhold til procesreglementets artikel 113 kan Retten til enhver tid af egen drift efterprøve, om sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt, og den træffer afgørelse herom under de betingelser, der er fastsat i procesreglementets artikel 114, stk. 3 og 4. Retten skal derfor af egen drift

efterprøve, om søgsmålsfristen er overholdt (Rettens dom af 18.9.1997, forenede sager T-121/96 og T-151/96, MAAS mod Kommissionen, Sml. II, s. 1355, præmis 39).

19 I medfør af artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten mener i nærværende sag at være tilstrækkeligt oplyst ved sagens akter og beslutter, at der ikke er grund til at høre parternes mundtlige forklaringer.

20 Det er ubestridt mellem parterne, og det fremgår af de informationer, Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer har givet, at forordning nr. 194/1999 blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 29. januar 1999. Det ligger ligeledes fast, at dette Tidende blev udgivet denne dato på alle de officielle sprog i den Europæiske Union.

21 Ifølge EF-traktatens artikel 173, stk. 5 (efter ændring nu artikel 230, stk. 5, EF), er fristen for indgivelse af et annullationssøgsmål to måneder. Ved søgsmål til prøvelse af retsakter, der er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, regnes fristen i medfør af procesreglementets artikel 102, stk. 1, fra udløbet af fjortendedagen efter datoen for offentliggørelsen af retsakten. Denne frist skal desuden forlænges under hensyn til afstanden i medfør af artikel 102, stk. 2.

22 Nærværende sag drejer sig om en retsakt, der er offentliggjort den 29. januar 1999. Fristen for anlæggelse af annullationssøgsmål vedrørende denne retsakt regnedes i medfør af procesreglementets artikel 102, stk. 1, fra udløbet af den 12. februar 1999. Efter at fristen blev forlænget i medfør af procesreglementets artikel 102, stk. 2, med to uger som følge af afstanden for sagsøgerne, der havde deres hovedsæde i Polen og Letland, udløb fristen således den 26. april 1999 ved midnat.

23 Da stævningen er indleveret den 28. april 1999, er sagen blevet anlagt for sent.

24 I henhold til artikel 42, stk. 2, i statutten for Domstolen, der i medfør af statuttens artikel 46, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse ved Retten, bevirker overskridelse af fristerne intet retstab, når den pågældende part godtgør, at der foreligger omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure. I nærværende sag har sagsøgerne påberåbt sig to forhold, der ifølge dem udgjorde omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure.

25 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at en af deres advokater ringede til den engelsktalende afdeling af Rettens Justitskontor hovedsageligt for at sikre sig, at forlængelsen af fristen under hensyn til afstanden til Polen og Letland var to uger. Advokaten forklarede en af Justitskontorets embedsmænd, hvis navn er ukendt, at fristen for indlevering af stævningen efter hans beregning udløb den 28. april 1999. Han spurgte embedsmanden, om denne var enig i denne beregning, hvortil embedsmanden efter en vis overvejelse svarede, at han formodede, at den var korrekt. Sagsøgerne har imidlertid anført, at den nævnte embedsmand udtrykkeligt over for advokaten gav udtryk for, »at han ikke kunne komme med en juridisk bindende erklæring herom, og at det var op til sagsøgerne at foretage den endelige beregning«.

26 Det bemærkes, at det ikke falder ind under Justitskontorets embedsmænds opgaver og kompetence at udtale sig om beregningen af fristen for anlæggelse af en sag. Uden at det er nødvendigt at afgøre, hvorvidt det under visse omstændigheder kan udgøre omstændigheder, som ikke kan forudses, eller force majeure, at en sagsøger tager en fejlagtig oplysning fra en embedsmand ved Justitskontoret i betragtning, bemærkes det under alle omstændigheder, at beregningen af fristen for indlevering af stævningen i nærværende sag blev foretaget af sagsøgernes advokat. Den oplysning, som den adspurgte embedsmand gav i denne henseende, blev ifølge sagsøgerne selv afgivet uden bindende virkning og under udtrykkelig påmindelse om, at beregningen påhvilede sagsøgerne. Under disse omstændigheder kan der ikke være tale om omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure.

27 For det andet har sagsøgerne påberåbt sig en af deres advokaters personlige forhold nogle dage før indleveringen af stævningen.

28 Det skal i denne forbindelse blot bemærkes, at sagsøgerne er repræsenteret ved to advokater i nærværende sag. Selv om det antages, at en af disse på grund af personlige forhold var forhindret i at indlevere stævningen inden for den fastsatte frist, har sagsøgerne på ingen måde forklaret, af hvilken grund deres anden advokat ikke skulle have haft mulighed for at gøre det.

29 Under disse omstændigheder må sagen afvises.

30 Det er herefter ufornødent at træffe afgørelse vedrørende Kommissionens begæring om intervention.

Sagens omkostninger

31 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Rådet har nedlagt påstand om, at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, og sagsøgerne har tabt sagen. Da spørgsmålet vedrørende den eventuelt for sene anlæggelse af sagen er blevet rejst af Retten af egen drift, var svarskriftet imidlertid ikke længere relevant. Under disse omstændigheder finder Retten det rimeligt, at Rådet bærer omkostningerne i forbindelse med udarbejdelsen og indgivelsen af svarskriftet.

32 Sagsøgerne bør således ud over at bære deres egne omkostninger betale Rådets omkostninger med undtagelse af omkostningerne i forbindelse med udarbejdelsen og indgivelsen af svarskriftet.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Det er ufornødent at træffe afgørelse vedrørende Kommissionens begæring om intervention.

3) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler in solidum Rådets omkostninger med undtagelse af omkostningerne i forbindelse med udarbejdelsen og indgivelsen af svarskriftet.

Således bestemt i Luxembourg den 24. februar 2000.

H. Jung

Justitssekretær

R. García-Valdecasas

Afdelingsformand